

JARO NA MORAVĚ NA HISTORICKÝCH STAVBÁCH A STAVBÁCH ROKU

PROGRAM

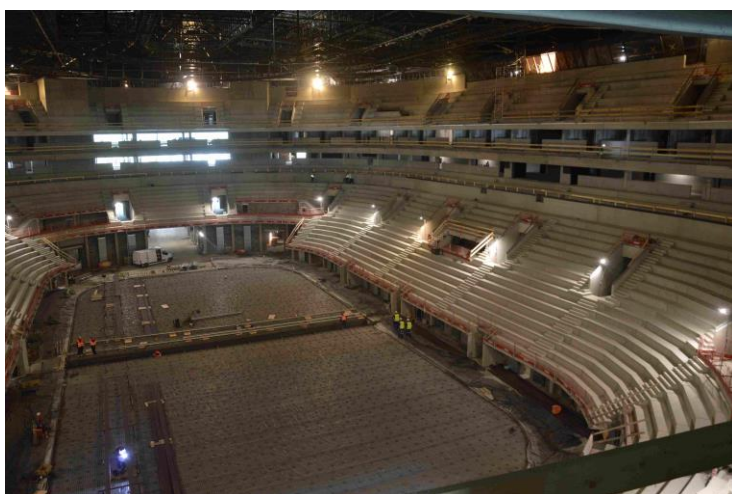
6.5.2026

Stavba T MOBIL ARÉNA

Ulice Křížkovského, Bauerova
Brno

T ARENA představuje největší a nejmodernější multifunkční halu v historii Brna. Vzniká v areálu brněnského výstaviště (BVV) jako klíčový projekt, který zásadně mění podobu města a jeho možnosti v oblasti sportu, kultury i společenského života.

Aréna přináší prostor, který v Brně dlouhodobě chyběl – místo schopné hostit velké mezinárodní události, špičkové koncerty i významné kongresy. Díky své variabilitě a technologickému vybavení se stává přirozeným centrem dění nejen pro region, ale i pro celou Českou republiku.

Budova I, Vlněna Brno – STAVBA ROKU 2025

Budova I je klíčovou stavbou polyfunkčního areálu brněnské Vlněny, který vznikl revitalizací brownfieldu po bývalé textilní továrně. Na úrovni ulice má budova I ambici oslovit nejen svým vstupem do prostoru komplexu Vlněny, ale i svým předsunutým obchodním parterem.

V přízemí a prvním patře je plášť tvořen dřevěnou konstrukcí, atmosféru vstupní haly dotvářejí reliéfní betonové kachle s motivem tančících pierotů, symbolem křehké rovnováhy dnešních dní. Doplnuje je „galerijní“ osvětlení s proměnlivou barevností. Dominantou vstupního prostoru je mohutné betonové schodiště, rovněž rámované reliéfními stěnami s pieroty, které nás dovádí do zahrady na úrovni prvního patra budovy.

Eleganci vstupních prostor podtrhují ušlechtilé materiály – italský mramor Grigio Carnico propojuje vstupní halu s výtahovými lobby, kde návštěvníky vítá zajímavá navigace, která kombinuje grafiku s ruční malbou. Výtahové portály zdobí kamenné ostění, v přízemí zaujme roštový rastrový podhled. Výtahové haly jsou nasvíceny křehkými skleněnými objekty nástěnných svítidel.

Technologicky patří budova k evropské špičce. Aspiruje na certifikace BREEAM Outstanding, WELL Platinum a Wiredscore Platinum. Nabízí inteligentní systémy pro osvětlení, topení, chlazení, rekuperaci, vlhkost i hospodaření s vodou, s průběžným monitoringem spotřeby. Jde o první objekt v Česku s přistávací plochou pro drony, které by sem v budoucnu měly doručovat zásilky.

Zajímavým detailem exteriéru je konzola s podhledem se vzhledem nerezového plechu, na který je aplikována autorská grafika. Konzola je využita k osvětlení parteru a zahrady na úrovni prvního patra, odrazem sem vrhá měkké a teplé světlo.

Rullerovo nábřeží – náplavka na Svratce v Brně – STAVBA ROKU 2025 Brno

Rullerovo nábřeží představuje odpočinkovou a zážitkovou část, která je také známá jako brněnská náplavka. Je tady kolonádu u Svratky, dřevěná mola, schody k vodě a představuje ideální místo pro trávení volného času, setkání i relaxaci. Součástí projektu byla vytvořena také nová cyklostezka. Nové spojení města s řekou Svratkou

Brno se v létě roku 2025 dočkalo významné proměny nábřeží řeky Svratky v oblasti ulice Poříčí. Vzniklo zde takzvané Rullerovo nábřeží, které představuje první plnohodnotnou náplavku v moravské metropoli. Hlavním podnětem pro vznik tohoto prostoru byla realizace rozsáhlých protipovodňových opatření, která měla za cíl ochránit přilehlé části města před velkou vodou. Namísto původních strmých a nepřístupných břehů však projekt přinesl otevřený prostor, který umožňuje bezprostřední kontakt s vodní hladinou a celkově kultivuje okolní prostředí v této části Brna.

Urbanistický význam a odpočinková zóna

Lokalita nábřeží se nachází v docházkové vzdálenosti od centra města a nese jméno po významném brněnském architektovi. Proměna koryta řeky Svratky v tomto úseku zahrnovala úpravy terénu a vybudování nových přístupových cest, čímž se řeka stala přirozenou součástí městského života. Náplavka nyní slouží jako zóna pro procházky a relaxaci v těsné blízkosti řeky. Návštěvníci zde najdou místo pro odpočinek u vody, přičemž technické prvky ochrany před povodněmi jsou do krajiny zakomponovány tak, aby doplňovaly moderní tvář nábřeží a zároveň plnily svou bezpečnostní funkci v rámci širšího celku brněnských protipovodňových staveb.

7.5.2026

Pohansko

Na lokalitě Pohansko se nachází empírový zámček, který zde nechali postavit Lichtenštejnové v letech 1810 – 1812 k loveckým účelům v místech, kde o mnoho staletí dříve stával val slovanského hradiště. Jedná se o symetrickou plochostropou stavbu s přízemními otevřenými arkádovými křídly, která má ve střední části jednopatrovou nástavbu. Pod římsou přízemního patra a v čele nástavby jsou kruhové reliéfní medailony a obdélníkové reliéfy se štukovými výjevy inspirovanými antickými příběhy. Uvnitř zámčku byla instalována expozice dokumentující výsledky rozsáhlých archeologických výzkumů slovanského hradiska, která byla v roce 2010 inovována.

Státní zámek Valtice

Barokní divadlo

Barokní zámecké divadlo je po Českém Krumlově dalším českým unikátem. Po shlédnutí filmu o historii a rekonstrukci divadla zavede prohlídka na jeviště i pod něj do úžasné divadelní mašinerie. Vlastnoručně si tak můžete vyzkoušet, jak se mění kulisy i jak se dělá efekt větru a deště.

Roku 1790 byla u příležitosti návštěvy císaře Leopolda II. otevřena nejmladší budova ve valtickém zámeckém areálu, pozdně barokní divadlo. Ve 40. a 50. letech 20. stol. bylo zničeno, nejprve válečnými událostmi a poté necitlivými zásahy za komunistického režimu.

K obnovení divadla došlo v letech 2014-15 nákladem více než 100 miliónů korun. Výsledkem obnovy je pozoruhodná a věrná prostorová replika, která poodhalí návštěvníkovi tajemný svět barokního divadla včetně ojedinělé dřevěné mašinerie. Historická scéna byla obnovena podle neúplných valtických historických pramenů, vzácných fotografií a také po vzoru nemnoha zachovaných barokních zámeckých divadel v Evropě. Na místě, kde premiérově zazněla mimo jiné i jedna z Mozartových skladeb, se tak můžete při prohlídce doslova dotknout jedné kapitoly z tisícileté kulturní historie valtického šlechtického sídla. Takových míst je na světě opravdu málo!

Barokní kaple

Barokní zámecká kaple, jedna z nejkrásnějších na území dnešní Moravy, byla postavena v letech 1726-1729.

Věhlasný italský architekt a dekorátor Antonio Beduzzi ji nejen vyprojektoval, ale sám také osobně vyzdobil freskami a navrhl sochařskou výzdobu interiéru. Roku 1728 byly do kaple instalovány unikátní varhany, největší zachované dílo vídeňského mistra Waltera, které i po bezmála třech stoletích svým jedinečným zvukem připomíná významnou úlohu umění a víry v životě lichtenštejnských knížat.

Valtice – Vinařství Obelisk

Vinařství Obelisk v sobě ukrývá hlubokou úctu k moudrosti našich předků, na což odkazuje i překlad starořeckého „filein sofia“.

Inspirací bylo majiteli Vinařství Obelisk Františku Fabičovicovi období kulturního rozkvětu starověké řecké a římské civilizace, historiky označované jako antika.

Vinařství Obelisk ideově navazuje na práci Lichtenštejnů a obnovu krajiny v meandrech řeky Dyje v majitelově Oboře Obelisk i na, na tehdejší dobu pokrokovou, vinařskou tradici, jež je spjatá s tímto šlechtickým rodem a s Valticemi.

„Víno je jako život. Krásné, vášnivé, smyslné, ale někdy i trpké a nelítostné. Provádí nás jeho úskalími, je němým svědkem všech důležitých událostí v něm. Obsáhne všechny lidské smysly a touhy. Je poesíí pro chuťové buňky a balzámem pro duši. Pro neopakovatelnou cestu života. Proto Vinařství Obelisk.“

Vinařský provoz se majitelé rozhodli skrýt tam, kam nepochybně patří – pod zem. Degustační a reprezentativní prostory využívají bohatě proskleného horního patra s uchvacujícími výhledy.

Tyto dva světy směřují existovat nezávisle na sobě a přitom se zároveň prolínat v prostorách centrálního schodiště, kde mohou návštěvníci zpozorovat části vinařské technologie a sudovou část, v níž zrají nejlepší partie vín.

Návrh vinařství čerpá ze stejných tradic a vzorů jako tomu bylo u tvůrců romantických objektů posazených ve volné krajině Lednicko-valtického areálu. V našem případě je to inspirace antických chrámkem přetransformovaná do téměř abstraktní podoby desky podepřené třemi řadami sloupů – takto vytvořený pavilon stojící na pevném soklu jemně doplňuje zelený horizont s vinicemi.

8.5.2026

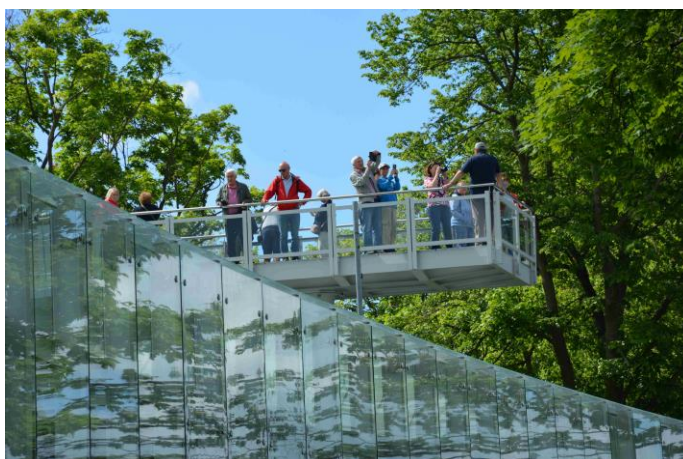
Slavkov

Památník Mohyla míru

Památník Mohyla míru byl vystavěn na počest obětí bitvy u Slavkova (2. 12. 1805) podle záměru duchovního a pedagoga Aloise Slováka jako naplnění jeho vize učinit z centra někdejšího bojiště „místo světla“, memento válek. Mohyla míru je dominantou i přirozeným středem chráněné památkové zóny Slavkovské bojiště.

V muzejním objektu sousedícím s Památníkem mohou návštěvníci zhlédnout stálou expozici Bitva tří císařů 1805, která zpřístupňuje slavkovskou bitvu. V muzejním pavilonu v expozici nazvané Fenomén Austerlitz je představena, jak bitva u Slavkova rezonovala v myslích literátů, hudebníků, filmařů nebo se zde dozví o tradici rekonstrukcí bitvy.

Prohlídka zámku Slavkov

Zámek Slavkov – Austerlitz
 Palackého náměstí 1
 684 01 Slavkov u Brna

Na místě dnešního barokního zámku byla vybudována začátkem 13. století komenda řádu německých rytířů. V jejich vlastnictví je Slavkov poprvé zmiňován roku 1237. Části obytné budovy a kruhové schodišťové věže komendy jsou zachovány pod severním traktem barokního zámku a pod částí zámeckého nádvoří. Koncem 16. století, asi za Oldřicha III. z Kounic, byl na starších základech vybudován renesanční zámek čtyřkřídlého půdorysu s arkádami a mohutnou kruhovou věží. Fragmenty základového zdiva jsou zachovány v části suterénu severního a západního křídla zámku.

Dominik Ondřej, iniciátor barokní přestavby slavkovského zámku, zemřel roku 1705. Tehdy bylo zhruba dokončeno pouze jeho západní křídlo. Jeho nástupcem a rodovým dědicem se stal syn Maxmilián Oldřich, říšský hrabě z Rietbergu, od roku 1720 moravský zemský hejtmán. Po roce 1720 se i on zaměřil na dostavbu zámku. Pokračovatele Martinelliho stavebních dispozic našel v italském architektu Ignáci Valmagginim. Přestože na Martinelliho projekt navázal, provedl Valmaggini některé zásadní změny původních plánů. Potřeba velkého společenského sálu a honosného vstupního průčelí z čestného dvora, si vyžádala podstatnou změnu v nádvoří části západního křídla s klenutým podjezdem. Snaha o zvýšení reprezentativní podoby nádvoří vedla k příčnému rozšíření konců bočních křídel a vyhloubení jejich nádvořních stran. Vznikl tak rozsáhlý vstupní prostor, vymezený na opačné straně obdobnými oblouky koníren. Výše uvedené změny navrhl provedl Valmaggini v roce 1731.

Na začátku 30. let 18. století bylo dokončení těchto prací svěřeno staviteli Václavu Petruzzimu.

Ani Maxmilián Oldřich se nedožil konečné podoby zámku. Zasluky na dokončení celého zámeckého komplexu má až teprve jeho syn, Václav Antonín Kounic-Rietberg,

nejvýznamnější představitel rodu, od roku 1764 říšský kníže, státní ministr, kancléř Marie Terezie, Leopolda II., Josefa II. a Františka II. Krátce poté, co se po smrti svého otce ujal rodového majetku, stála již celá hlavní budova včetně jižního křídla. Nejstarší, západní průčelí, vyvrcholilo architektonicky odpovídající kopulí. Zevní úprava nově zbudovaných částí byla přizpůsobena Martinelliho západnímu průčelí. Uvnitř však již dominovaly klasicistní prvky. Dřívější bohatost štukové a freskové výzdoby byla nahrazena lineárním členěním velkých ploch a s jemným dekorem. Severní a západní křídlo s nádvorními arkádami vytvořily v patře nové komnaty. Ve stejném duchu byly vyzdobeny rovněž stropy podélného přízemního vestibulu, valená klenba v chodbách prvního patra obou křídel a strop a stěny severního schodiště. Po stránce prostorové byla maximální pozornost věnována centrálnímu oválnému společenskému sálu, kde iluzivní výmalbu provedl v roce 1767 vídeňský dvorní freskař Josef Pichler. Kancléř Kounic dokončil rovněž úpravu bývalé jídelny na tzv. Sál předků, kde umístil portréty svých rodičů, prarodičů a své manželky v nadživotní velikosti. Poslední práce na zámku byly dokončeny výmalbou zámecké kaple sv. Kříže provedenou rovněž Pichlerem v roce 1769.

Již během výstavby první etapy zámku vznikl pod vedením nizozemských odborníků před západním křídlem park komponovaný ve stylu francouzských barokních zahrad. Do dnešní doby se z něj nedochovalo zahradní kasino s Lanzaniho výzdobou, ani kašna od Petera Wiliameho. Zůstala pouze romantická stavbička čínského pavilonu z 80. let 18. století. V polovině 19. století byla zahrada zjednodušena do anglického stylu. Rekonstrukce v 70. letech 20. století vrátila zámeckému parteru zčásti jeho někdejší barokní podobu s bazény a fontánami a znovuumístěnými kamennými plastikami.

Dům přírody Pálava

Dolní Věstonice
Regionální muzeum v Mikulově

Dům přírody Pálavy je **návštěvníkým střediskem chráněné krajinné oblasti Pálava**. Jeho ústředním bodem je **moderní expozice**, která Pálavu představuje jako místo s mimořádnou druhovou pestrostí vzácných rostlin i živočichů.

Dům přírody Pálavy vznikl na místě dřívějšího archeologického muzea **rozsáhlou rekonstrukcí a přístavbou budovy**. Původní historický objekt slouží jako zázemí muzea, zatímco samotná expozice je umístěna do **nově vybudovaného podzemního prostoru**. Ihned po vstupu vás v jedné z původních místností ohromí **imersivní projekce** na čtyři stěny, která vás doslova obklopí záběry na Pálavu a život na ní v průběhu roku. Samotná expozice je rozdělena na několik celků. Hlavní část na **několika stovkách exponátů** – od ilustrací a fotografií přes dermoplastické preparáty, zoologické preparáty bezobratlých po rostliny zalité v pryskyřici nebo zvuky ptáků – představí **ohromující pestrost pálavské přírody** a vysvětlí, kde se vzala. V další části s pomocí vzpomínek pamětníků i archivních materiálů a předmětů poznáte **historii Mušova**, v minulém století zaplaveného jednou z Novomlýnských nádrží. Krátké filmy, texty i fotografie vám ukážou **význam vědeckého poznání** na příkladu lesního hospodaření a vinařství. Uprostřed expoziční místnosti stojí **trojrozměrný model Pálavy a okolí** – projekce na něj i doprovodné prvky se věnují historii lidského osídlení. Expozici oživuje také **velké akvárium s několika druhy ryb**, typickými pro nedalekou řeku Dyji. V závěru se můžete zamyslet nad různými přístupy a pohledy na krajinu a hospodaření v ní – a přispět i svým názorem na to, jaká Pálava je nebo by podle vás měla být.

Velké Pavlovice

Baraque - vinařství

Architektonickou podobu navrhl ing. arch. Radim Vrána z OK. atelier s.r.o. z Břeclavi. Výrobní část vinařství je ryze praktická montovaná hala, která pokrývá technické a technologické potřeby moderního výroby vína. Vnitřní i vnější dispozice se mění v reakci na potřeby rostoucího vinařství.

Kromě výrobní haly je i reprezentační prostor vinařství – Baraque pod Slunečnou. Základní zadání vycházelo z toho, že celé vinařství je mladistvé a moderní a právě tak, aby působila i architektura vinotéky. Žádné rustikální prvky, ale moderní, čistý a vzdušný prostor. Právě to pan architekt Vrána naplnil dokonale.

Dominantou stavby je dřevěný povalový strop ve tvaru listu, kde nosná konstrukce je zároveň pohledová. Tvar stropu pak odráží i průčelí budovy se vstupem, které je prosklené a nabízí výhled na viniční trať Nadzahrady. Schodovitý tvar pak částečně odráží i vnitřní vybavení – výstavní vitrína i regál s láhvemi vína k prodeji. Tvar střechy se opakuje rovněž v okně nad barovým pultem.

Terasa je nejvýraznějším zásahem do architektonické podoby stavby – původně byla budova navržena v úrovni terénu, aby zákazník mohl při popíjení vína přehlédnout vinice, ve kterých víno vzniká.

9.5.2026

Zlín – Čiperova vila – CENA INŽENÝRSKÉ KOMORY 2025

Burešov 4, Zlín

Čiperova vila je dvoupodlažní vila nacházející se ve Zlíně, kterou si nechal postavit Dominik Čipera. Autorem je architekt Vladimír Karfík. Výstavba vily probíhala v letech 1939–1942. Stavba je od 26. března 2002 chráněna jako kulturní památka.

V letech 2024 – 2025 prošla vila kompletně rekonstrukcí.

Historie

Vilu, jejímž autorem je Vladimír Karfík, si nechal postavit bývalý starosta Zlína Dominik Čipera. Realizace stavby probíhaly mezi lety 1939–1942.

V únoru 2026 bylo ve vile zprovozněno Kulturní a kreativní centrum Zlínského kraje.

Popis

Vila je postavena na obdélném půdorysu. Skládá se z dvou křídel. Exteriér budovy tvoří převyšující komíny a valbová střecha s několika vikýři. Průčelí je rozděleno okny, mezi kterými se nachází vstup s kamenným ostěním. Přízemí je od prvního patra odděleno světlou římsou, zatímco mezi prvním a druhým podlažím je využita linie cihlové vazby. Ve vile se nachází hala s mramorovým obložením, ze které vede trojramenné zaoblené schodiště do patra. V samostatném přízemním traktu se nachází hospodářské zázemí, jenž vymezuje vstupní dvůr. Hlavním materiálem při stavbě byla cihla.

Zlín - Infopoint

Nad Ovčírnou II 1295, 76001 Zlín

V roce 1915 oslovil Tomáš Baťa architekta Jana Kotěru k vytvoření návrhu na regulační plán první dělnické čtvrti ve Zlíně. Jižně od továrního areálu, ve svažitém terénu vznikla čtvrť Letná, experimentální kolonie firemních dělnických domků. Kotěruv plán určil první ulice, které byly v průběhu dvacátých a začátkem třicátých let obestavěny jednodomky, řadovými domky, čtyřdomky s mansardovou střechou, omítanými i neomítanými čtyřdomky s rovnou střechou. Mnohé z těchto raných typů už dnes na Letné nenajdeme, některé byly strženy z důvodů pozdější výstavby, jiné byly zasaženy bombardováním v roce 1944. Prvními ulicemi byly Zahradnická, Antonínova, Kotěrova a Mostní. Kotěruv plán dále rozpracoval jeho žák František L. Gahura, který v roce 1921 připravuje regulační plán města Zlína a doplňuje nové ulice ve čtvrti Letná.

Po roce 1918 se v Baťově obuvnickém závodě kvůli růstu objemu výroby rychle zvyšoval počet zaměstnanců, pro které bylo nutno zajistit ubytování. Jako optimální byla zvolena forma individuálního bydlení v rodinných domcích se zahradou ve firemních koloniích. Prvním architektem, který řešil bytovou výstavbu a urbanisticko-architektonické problémy rozvoje města, byl čelný představitel české architektonické moderny Jan Kotěra. Na Kotěrovu koncepci navázal jeho žák, významný zlínský architekt František Lýdie Gahura, který ji dále rozvinul a přizpůsobil novým potřebám firmy. V letech 1924–1925 byly postaveny první typické firemní domky s rovnými střechami a neomítanými fasádami. Podle plánu Stavebního oddělení firmy Baťa začala výstavba celých kolonií těchto domků ve čtvrtích Letná, Nad Ovčírnou, Zálešná, Podvesná a Díly (1925–1931). V lednu roku 1935 vyhlásila firma Baťa mezinárodní bytovou soutěž, obesanou téměř třemi sty návrhy ze sedmi zemí, od níž si slibovala získání nových podnětů na nejvhodnější typ domů pro své zaměstnance. Jednodomek typ Svedlund najdeme v zástavbě v experimentální kolonii U Lomu ve čtvrti Nad Ovčírnou. Byl postaven na základě výsledků bytové soutěže podle oceněného projektu švédského architekta Erika Svedlunda. Samostatně stojící jednopatrový minimalistický domek s obytnou plochou 50 m² s červenými režnými cihlovými spárovanými fasádami a plochou střechou byl navržený s citem pro zlínský kontext. Náklady na jeho výstavbu byly v rámci soutěžních plánů nejnižší a předpokládaná cena byla 36 000 Kč. Bydlení řešil architekt Svedlund ve dvou etážích. V přízemí se vcházelo malou chodbičkou vpravo do kuchyně a vlevo na schodiště a do obývacího pokoje s krbem a jídelním koutem, který byl přístupný i z kuchyně. Z pokoje vedly dvoukřídlé dveře na terasu. Patro bylo členěno na dvě ložnice, koupelnu s WC a nabízelo i malý balkonek nad vstupní stříškou. Suterén poskytoval garáž, dva sklepy a prádelnu. Architekt použil řadu betonových a kovových detailů. Sokl stavby měl hladkou cementovou omítku. Výplně okenních i dveřních otvorů byly dřevěné a bíle natřené. Zvolená okna se sníženým parapetem v přízemí byla ve Zlíně ojedinělým prvkem.

Tento rodinný domek dnes neodpovídá původnímu návrhu. Jeho minimalistický obytný komfort byl nedostačující. Již v roce 1939 byla přistavěna podsklepená otevřená terasa, později upravená na uzavřenou verandu a okno bylo vyměněno za dveře na její pochozí střechu. Od roku 1958 je objekt zapsán jako nemovitá kulturní památka a významná součást komorního obytného souboru ve vzorové kolonii.

Jednodomek s verandou vznikl jako součást speciální rezidenční čtvrti Nad Ovčírnou, která v druhé polovině 20. let vyrostla na volném svažitém území jižně od nově budovaného obchodního a společenského centra, kterým se stalo náměstí Práce. Společnost Baťa zde definovala ubytování svých zaměstnanců několika způsoby. Zónu samostatných domů v zeleni vyhradila pouze pro ženaté pracovníky s rodinami, kteří vykonávali vysoce kvalifikované funkce – vedoucí oddělení, výzkumní pracovníci a podobně. Firma jim nabídla plný komfort obytné čtvrti komorní rozlohy umístěné v docházkové vzdálenosti od továrny. Mohli navíc využít dispozičně a prostorově velkorysých domků určených vždy pouze pro jednu rodinu.

Jednodomek, v němž nyní sídlí *Infopoint baťovského bydlení*, byl realizovaný v letech 1927–1928 jako podsklepená stavba s verandou, obývacím pokojem, kuchyní a menším pokojíkem v přízemí. Do patra, kde se nacházel dětský pokoj, ložnice rodičů, další drobnější místnost a koupelna, vedlo dřevěné schodiště ve středu objektu. Dispoziční řešení jednodomku je v porovnání s ostatními atypické, umístění koupelny v patře lze vysvětlit snahou o prověření

nového typu domku. Řada okolních domů na ulici Nad Ovčírnou II ustoupila na počátku 30. let budovám internátů pro studenty Baťovy školy práce. Jednodomek č. p. 1295 však zůstal osamoceně stát v těsném sousedství jednoho z nich. Z roku 1944 pocházejí plány na adaptaci domku, která rozšířila plochu kuchyně o přiléhající pokoj a z verandy učinila odpočinkovou terasu přístupnou rovnou ze schodiště. V pozdějších letech došlo k dalším úpravám: zazdění dveří z verandy do hlavního pokoje, zaslepení oken na jih a přesunutí hlavních dveří, původně orientovaných směrem k internátu, na západní stranu.

Zlín - Památník T.Bati

Památník Tomáše Bati ve Zlíně
nám. T. G. Masaryka 2570
760 01 Zlín

Autor projektu František Lýdie Gahura volí netradiční cestu: namísto složité expozice přibližuje šéfa lidem stavbou samotnou, když do ní propisuje Baťovy základní vlastnosti: velkorysost, jasnost, vzlet, optimismus a prostotu. Za hlavní výstavní artefakt určuje Junkers F13 – letadlo, ve kterém skončila Baťova životní cesta.

Bez jediné cihly a za použití pouhých tří materiálů (sklo, železo, beton) vytváří Gahura své vrcholné dílo. Typický zlínský standard (železobetonový skelet z modulů $6,15 \times 6,15$ m), který firma Baťa používá téměř na všechny své stavby (továrny, internáty, školy) rozehrává do zcela nové podoby. Katedrální sklo, netypické osvětlení (loučové lampy) i ukrytá symbolika jen umocňují jedinečnost výsledku.

Objekt prochází dvouletou obnovou pod vedením architekta Petra Všeťky a v roce 2018 se znovu představuje veřejnosti v autentické podobě ze 30. let pod názvem Památník Tomáše Bati. Od roku 2019 je prostor celoročně přístupný formou komentovaných prohlídek.

